

Paragræpher, de, der egentlig angaae Overformynderiets Bestyrelse og Indretning, ikke indeholde Andet, end at den Tilstand, som nu er, skal vedblive, og de nye Paragræpher — det er hovedsagelig § 1 og en Tilfætning i en senere Paragræph — indeholde ikke Andet, end at Overformynderiet skal bestyres af en af Kongen ansat Embedsmand, der skal betales med 3,500 Rbd. om Aaret. Nu siger jeg, dersom Ministeren holder sig besøtet og bemyndiget til at gjøre dette Embede til kongeligt Embede og tillægge det en af de høieste Lønninger, som betales her i hele Landet, saa lad ham gjøre det under sit eget Ansvar; men lad os ikke billige det, som saa hyppigt have anerkjendt, at det er en af de svage Sider ved vor Stat, at den har saa meget af det, man har vænnet sig til at kalde „bureaukrættisk Patronat“, at den har en saadan Mængde Traade i sin Haand, hvorved saa 3,500 Rbd., saa 3,200 Rbd. etc. givne til Den og Den, styre for enhver saadan Traad Udfigt til Ansættelse for 3, 4, 5 haabende Personer. Der, hvor det virkelig er Bestyrelsen, som nødvendigviis skal virke ved sine egne Kræfter, som selv skal indstaae endelig eller i det Hele taget for sin Virksomhed, der er det nødvendigt, at Ansættelsen bliver kongelig; men der, hvor Sagen efter sin indre Natur slet ikke kræver det, og jeg kunde gjerne sige, kræver det Modsatte, kræver, at Bestyrelsen frigjøres fra Deelagtighed i de Personers Handlemaade, som af den ere antagne, for desto skarper at kunne kontrollere, der er det urigtigt at haandhave en Ansættelsesmaade, hvorved det, som sagt, bliver vanskeligere for Bestyrelsen, der har valgt uheldigt, valgt urigtigt, at frigjøre sig for at see igjennem Fingre og saa at sige skjule Feilene, fordi den føler, at de falde tilbage paa den selv. Men derved svækkes den administrative Control i en betydelig Grad, og for at undgaae det har jeg foreslaaet at overlade Ansættelsen til en anden og naturligere Myndighed. Naar jeg nu spørger, hvilke ere de naturlige Vælgere af dem, der skulle bestyre de Umyndiges Midler, saa siger jeg, det er dem, der nærmest repræsentere de Umyndige, dem, om hvem man maa antage, at de paa Slægtfæbets Vegne eller af anden Grund have den nærmeste Interesse i, at de

Umyndige og altsaa ogsaa deres Midler behandles paa den bedste Maade; det er dem, som ere Bærger og Formynderer for de Umyndige; men naar man nu ikke vil gaae et saa stort og vidt Skridt, som det er vanskeligt ved en Lov som denne at gjøre, fordi der først skal gjøres mange Undersøgelser om, hvorvidt det kan stemme med andre bestaaende Forhold, naar man ikke vil gjøre det Skridt, saa siger jeg, saa gaaer man dernæst til dem, som derefter maa betragtes som Interesserede i denne Sag, og det forekommer mig at være Communalbestyrelsen i den By, hvor Formynderiets Midler findes, hvor de skulle forvaltes, og hvor de skulle værges om. Jeg har derfor foreslaaet, at Valget af den Mand, der skal stilles i Spidsen for Overformynderiet, overlades til Communen, og at Sagen eller Lønningen ligeledes bliver fastsat af Communen og, om man vil, lige med de høiere Embedsmænd i Communen, nemlig Borgmesterne. Der er noget Besynderligt i, at en Mand, der har et, man kan gjerne sige simplere Arbejde efter sin Natur, af en mere rolig Bessaffenhed, som kræver, i det Mindste ved mange Leiligheder, mindre Sindsbevægelse, end der kræves af en administrativ Embedsmand, som en Borgmester, at han skal stilles høiere, hvad Lønningen angaaer, end denne. Det er endnu besynderligere, naar man tager Hensyn til hvilket roligt, tilbageholdent Liv han kan føre, at han skal lønnes ligesaa godt som Overpræsidenten; deri er noget i det Hele Urigtigt, og derfor kan jeg ikke tilraade det, men maa fraraade det ærede Thing atter her at staae et nyt Trin paa den hele Lønningsstige, for ikke at komme her til at sige: See nu den Mand, hvad har han at gjøre? han har en Forretning, som kræver en vis Indfigt i forskellige Forhold, men ikke noget anstrengende eller bevæget Liv, og ham har man givet 3,500 Rbd.; men see derimod til denne Mand, han har de og de vanskelige Opgaver at løse, af ham forudsættes saadant langt Studium, Indfigt i Forretningerne, eget Geni og Talent, som ogsaa bør belønnes, og han skulde ikke have langt Mere? Vi ville komme til at see hen til en yngste Assessor i Højesteret; man vil sige os, om vi have tilstrækkeligt Begreb om, hvad det